

derhos lægge Mærke til en anden Ting ved de offentlige Politifager, den nemlig, at de skulle forfølges af Politimesteren ex officio, og det nytter ikke, at Lods'en, eller hvem det nu er, der er forurettet, siger: jeg bryder mig ikke om Sagen; den offentlige Politifag gaar sin Gang lige fuldt. Men nu vil jeg dog spørge, om det er Noget, der kan oprøre den almindelige Mening, om en Sag, som f. Ex. den, jeg tillod mig at nævne efter § 41, naar en Skipper lader være at udfylde en Kwittering eller ikke udfylber den paa den Maade, han skal, falder bort, fordi Lodsferiet ikke brød sig om dens Forsølgning. Jeg tror tværtimod, at det vilde være i højeste Grad besynderligt, at det Offentlige, selv om Lodsferiet ikke brød sig derom, skulde tage fat paa Skipperen alligevel, gribe ham i Kraven og mulktre ham. Det har ikke nogen offentlig Interesse, og at det hensynsløst skal forfølges af Politimesteren, finder jeg ikke rigtigt, og det kan jeg i alt Fald for mit Vedkommende ikke være med at understøtte. Det ærede Medlem talte om, at der var den Mærkelighed ved de private Politifager, at der kunde indgaaes Forlig mellem Lods'en og vedkommende Skipper; Skipperen kunde have forset sig og skulde betale f. Ex. 4 Kr. i Bøde, og saa kunde Lods'en forlige sig med ham om 2 Kr. Jeg skal dertil bemærke, at det slet ikke er Lods'en, der forfølger Sagen, men det er Lodsferiet, der skal have Bøden, der forlanger den indtalt og kan frasælbe at indtale den, ligesom det kan indgaa Forlig om at nøjes med halv Bøde. Naar jeg siger Lodsferiet, saa skal jeg indrømme, at det kan være, at det er Overlods'en, der gjør det, men det er aldrig den enkelte Lods, som kommer til at gjøre det. Det ærede Medlem yttede, at det i mange Tilfælde vilde være overmaade vanskeligt for Lodsferiet at komme til sin Ret, naar man ikke havde offentlig Politibehandling i disse Sager. Det kan vel være, at Bønseligheden er noget større for Lodsferiet, men stor Forskjel tror jeg ikke, det vil gjøre. Naar Skibet seiler bort, hvorledes skal da Lods'en finde det, spurgte det ærede Medlem. Ja, hvorledes skal Politimesteren finde det? Skibet kommer til en anden By, og Politimesteren paa det Sted, hvor det kommer hen, kan jo ikke vide, at Skipperen har udstedt den feile Kwittering og kan derfor Intet foretage overfor ham, førend han faar Underretning derom. Og enten nu denne Underretning fra Lodsferiet gives paa den Maade, at Sagen skal forfølges ex officio eller som en privat Politifag, forekommer det mig ikke, at det vil gjøre stor Forskjel. Det er muligt, at det gjør nogen Forskjel, men det har for mit Vedkommende ikke det Allermindste med denne Ting at gjøre. Jeg mener, at naar det Offentlige ikke stærkt forurettes, skal Overlods'en selv værne om Lodsferiets Rettigheder, og jeg ønsker ikke, at Politimesteren i Reglen skal være enten Lodsferiets eller andre Menneskers bestaltede Formyndere.

Oyenbøll: Jeg skal naturligvis meget nødig forlænge denne Debat, men der var dog enkelte af de Udtalelser, der kom fra den ærede Ordfører, som jeg paa ingen Maade kan lade staa uimodfagte. Den første Bemærkning, den ærede Ordfører gjorde, var den, at Udvalget havde været meget i Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at lade den Skibsfører, som ifølge § 32, andet Stykke gjør sig skyldig i uberettiget Opmaalning, forfølge under en offentlig Politifag og som Følge deraf ogsaa bringes for Politidommeren. Jeg opfattede i Grunden den ærede Ordførers Udtalelse derhen, at disse Sager ikke skulle forfølges af den offentlige Politiret; men det staar jo i det ærede Udvalgs eget Væbdringsforslag under Nr. 33: Det begynder ligesom med: „Overtrædelse af Bestemmelsen om, at Ingen uden Tilladelse maa foretage Opmaalinger i Farvandet, behandles som offentlige Politifager.“ Det staar der jo, saa det forstaar jeg aldeles ikke. Det er nu imidlertid mindre væsentligt. Men dernæst drog den ærede Ordfører i Tvivl, hvad jeg sagde før, at det har været antaget, og at der kan paavises ikke en, men flere Domme — vel at mærke, efter at vi have faaet Reglementet af 1831 om Lodsvesenet — for at Forseelser mod Lodslovgivningen have været behandlede som offentlige Politifager. I Diebliffet kan jeg ikke paavise nogen af disse Domme; men jeg har set dem for nylig. Derimod maa det være mig tilladt at nævne igjen den Rancelliskrivelse af 21de Marts 1839, som jeg omtalte før. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse Skrivelsen; den er kun ganske kort. Den var rettet til Amtmanden over Frederiksborg Amt og har til Overkrift: „Rancelliskrivelse angaaende at Sager om uberettiget Lodsning bør behandles ved Politiretten“. Den fremkom i Anledning af, at By- og Herredsfogden i Frederiksfund havde forespurgt, om en Sag angaaende uberettiget Lodsning burde behandles ved Politiret eller Gæsteret. Han havde nemlig fundet Sagen tvivlsom, da Frd. af 21de Marts 1839 angaaende Lodsvesenet i Danmark, ved at afhandle i sammes §§ 32 og 33 uberettiget Lodsning, ikke har givet nogen Forskrift for disse Sagers Behandling ved Retten, saaledes som § 41 i samme Anordning bestemmer Sagens Gæsteretsbehandling, hvor Trætte mellem nogen Skibsfører og Lods optaars. Rancelliet svarede saaledes: „I Anledning heraf skulde man tjenstligst melde, at Rancelliet med Hr. Kammerherren finder, at den omhandlede Sag er kvalificeret til at behandles ved Politiret.“ Jeg tillader mig at nævne det Exempel, som jeg anførte før. Lovrigt er det aldeles ligegyldigt, enten det ene eller det andet har været vedtaget tidligere, thi her forhandle vi kun om, hvad der vil være det vigtigste at vedtage for Fremtiden. Den ærede Ordfører fandt, at det var et uheldigt Exempel, naar jeg nævnte, at den, der gjør sig skyldig i uberettiget Lodsning, skal tiltales ved offent-